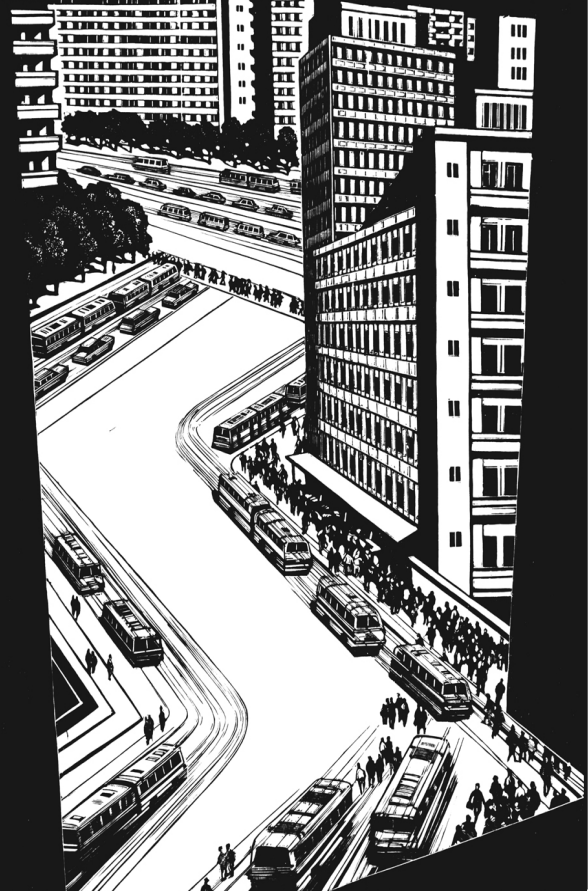

Η “ΑΝΟΜΗ” ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΝΟΜΙΜΗ “ΖΩΗ” ΤΟΥΣ

Το 2012 ο τότε υπουργός των μπάτσων (δημόσιας τάξης) Δένδιας έλεγε ότι οι καταλήψεις αποτελούν εστίες ανομίας και εξέφραζε με τον πιο απόλυτο τρόπο τη θέση και τη στρατηγική του ελληνικού κράτους. Μία στρατηγική που παραμένει ίδια μέχρι και σήμερα. Εκκένωσεις πολιτικών καταλήψεων σε ολόκληρη την Ελλάδα με πιο πρόσφατα παραδείγματα τις τρεις καταλήψεις Gare, Ζαΐμη 11 και Ματρόζου 45 που εκκενώθηκαν τα ξημερώματα 12/3 στην Αθήνα. Όλα αυτά τα χρόνια λοιπόν μέσα στην λεγόμενη “ανομία” μάθαμε πολλά, μα πάνω από όλα συνειδητοποιήσαμε ότι οι εκκενώσεις καταλήψεων δεν αφορούν μόνο τους καταληψίες.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΑΡΧΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Οι πολιτικές καταλήψεις κτιρίων αποτελούν τα απελευθερωμένα εδάφη μας μέσα στις σύγχρονες μητροπόλεις. Είναι μικρογραφία μιας κοινωνίας ισότητας και ελευθερίας που ονειρευόμαστε, μία απόπειρα να δούμε πως λειτουργεί ο κόσμος χωρίς καμία εξουσία.

Δεν είμαστε αυτό το παράξενο είδος που έχουν δημιουργήσει τα ΜΜΕ και οι νοικοκυραίοι. Επίσης δεν είμαστε ούτε κάποιοι σωτήρες ούτε ένα είδος πρωτοπορίας που θα αναλάβει δράση για λογαριασμό όλης της κοινωνίας. Πηγαίνουμε σχολείο, σπουδάζουμε, δουλεύουμε, είμαστε ντόπιοι και μετανάστες, γυναίκες και άντρες, γκέι και στρέιτ που ζούμε και αναπνέουμε μες την πόλη. Ωστόσο αναγνωρίσαμε τις καταπίεσεις μας και είδαμε τον εχθρό. Είδαμε τον εχθρό σε αυτό το πολυεπίπεδο πλέγμα κυριαρχίας και πειθαρχίας που αποτελεί θεμέλιο λίθο κράτους και κεφαλαίου και επιλέξαμε να οργανωθούμε και να επιτεθούμε. Επιλέγουμε να δράσουμε εδώ και τώρα. Σε μία κατάληψη δεν υπάρχει κανένα αφεντικό και κανένας ηγεμόνας,

διότι ονειρευόμαστε έναν κόσμο που θα καθορίζεται με βάση τις ανάγκες που χρειαζόμαστε για να ζήσουμε σαν άνθρωποι και όχι σαν δούλοι. Δε υπάρχει καμία εξουσία, κανένας εκπρόσωπος και κανένας αρχηγός που να επιβάλλει τον τρόπο με τον οποίο θα ζούμε ή θα σκεφτόμαστε. Κάθε δομή σε μια κατάληψη λειτουργεί άμεσα και οριζόντια από τους ανθρώπους που συμμετέχουν σε αυτή, μέσα από συνελεύσεις και συζητήσεις. Οι μόνοι που δεν μπορούν να έχουν λόγο σε μια τέτοια συλλογική διαδικασία είναι κάθε είδους ρατσιστής, σεξιστής, και ομοφοβικός.

Όλες αυτές οι αξίες δεν μένουν μόνο ως φιλοσοφικές απόψεις, εκφράζονται καθημερινά στον δρόμο. Από πορείες και συγκρούσεις, μέχρι συζητήσεις και εκδηλώσεις. Από αφίσες και συνθήματα στους τοίχους, μέχρι αντιεμπνευματικά λάιβ σε δημόσιους χώρους. Όλες αυτές και διάφορες άλλες δράσεις ενισχύονται όταν στεγάζονται σε μια πολιτική κατάληψη. Με άλλα λόγια, θα έλεγε κανείς ότι έχουμε ένα δυνατό εργαλείο για να δημιουργούμε μεγάλο πρόβλημα στο κράτος και τα αφεντικά, γι αυτό και έχουν βαλθεί να μας ξεπαστρέψουν.

ΓΙΑΤΙ ΟΜΩΣ ΜΑΣ ΑΦΟΡΑ ΟΛΟΥΣ Η ΕΚΚΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ;

Το κράτος και οι τοπικοί του εκφραστές (δήμαρχοι, περιφερειάρχες, ρουφιάνικα ΜΜΕ) προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυξάνεται η εγκληματικότητα. Όμως τυχαίως μας πλασάρουν ότι έχει αυξηθεί στα γήπεδα, στα πάρκα, στις πλατείες και στις γειτονιές μας δηλαδή σε όλους αυτούς τους χώρους που προτιμάμε να αράζουμε για να ξεφύγουμε και να κερδίσουμε λίγες ανάσες μέσα στη μέρα μας. Όλοι αυτοί είναι χώροι που χτίζουμε σχέσεις με τους δικούς μας ανθρώπους, δηλαδή μ' αυτούς που έχουμε τα ίδια ζόρια και τις ίδιες ανησυχίες. Μας λενε εγκληματίες, την ίδια στιγμή που καθημερινά μας εξαθλιώνουν οικονομικά,

κοινωνικά και αξιακά με τον χειρότερο τρόπο. Βλέπουμε συνεχώς η εργασιακή μας αξία να υποτιμάται μέρα με την μέρα, βλέπουμε τα αφεντικά να μας διαχωρίζουν σε παραγωγικούς και μη παραγωγικούς και όσοι περισσεύουν να πετιούνται στο περιθώριο. Διαιρούν τους καταπιεσμένους σε έθνη, φυλές, γένη, σεξουαλικότητες και τους ιεραρχούν βάσει αυτών, ενώ η ίδια η σημασία της ζωής μας θυσιάζεται στο βωμό αξιών όπως εργατικότητα, αφομοίωση, υπακοή κλπ. Γίνεται λοιπόν προφανές ότι σε αυτή την πόλη δεν χωράνε όσοι δεν πληρούν το κάδρο του φιλήσυχου πολίτη. Όσοι/ες ξεφεύγουν από την καθιερωμένη νομιμότητα. Συνειδητοποιούμε συνεπώς ότι οι "τυχαίες" ψακτικές από μπάτσους, τα βαριά τους βλέμματα, οι αναίτιες προσαγωγές, οι σχέσεις των μπάτσων με καταστηματαρχές ρουφιάνους και ο τεράστιος αριθμός ασφαλιτών στην πόλη δεν είναι εικόνα από μια μακρινή δυστοπία, αλλά η καθημερινότητα μας. Για μας λοιπόν είναι απλό και ξεκάθαρο...

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΠΟΥ ΕΚΚΕΝΩΝΟΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΥ ΕΠΕΛΑΥΝΕΙ

Όλα αυτά που περιγράφουμε παραπάνω είμαστε σίγουροι ότι δεν τα νιώθουμε μόνο εμείς των "εστιών ανομίας". Προς όλους αυτούς λοιπόν που βιώνουν περιστατικά σαν αυτά καθημερινά και ασφυκτιούν διότι νιώθουν μόνοι/ες μέσα στην κοινωνική σαπίλα, εμείς προτείνουμε τον συλλογικό δρόμο. Αναλαμβάνουμε εμείς οι ίδιοι την ευθύνη των ζώων μας, μακριά από την ψευδαίσθηση της σωτηρίας από τα πάνω. Ενάντια στην εξουσία και τον πολιτισμό που αυτή οικοδομεί, οι καταλήψεις και η δράση μέσα από αυτές είναι η δικιά μας απάντηση. Και για όλες τις επιθέσεις που δεχόμαστε από κράτος και κεφάλαιο, ένα τελευταίο πράγμα θέλουμε να πούμε...

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟ

BELLUM URBI

αντιεξουσιαστική ομάδα στο Ηράκλειο
bellumurbi.blackblogs.org • bellumurbi@espiv.net